Ramabai kom til Chicago; der saa jeg hende første Gang i et privat Hus. Stemningen var just ikke for hende. At hendes Skole skulde være komplet fri, ikke knyttes til noget bestemt Kirkesamfund; at Eleverne skulde stilles frit i Valget af deres Tro, og at Ramabai, skønt selv kristen, ikke vilde gøre Proselyter, var en Hindring. Kun Temperancefolkene var begejstrede for Ramabai, der aldrig havde nydt berusende Drikke; de vidste, at hendes Kostskole vilde opfylde en af de vigtigste Betingelser for at tækkes dem.

Da vi alle vare samlede, gled en lille fin Skikkelse, hyllet i en stor hvid Kappe, stille ind i Salen; der var noget ejendommeligt, smidigt og graciøst i hendes Bevægelser. Smuk var hun ikke; det store sorte Mærke i Panden skæmmede hende, hun var kaffebrun med store fyldige Læber, men Øjnene vare dejlige, straalende, og da hun talte, blev hun smuk. Hun var vittig, veltalende, hendes Sprog blomstrende. Hun begyndte med lige som at ville luge vore Fordomme op, inden hun saaede og fortalte om lignende Fordomme, hun havde haft mod Amerikanerne. Hun havde læst i Indien, at i Amerika bandt man smaa Negerbørn paa Kroge som Madding for Krokodillerne, der bleve lokkede til af Børnenes Skrig; nu vidste hun, at Sandheden var den, at man undertiden søgte at lokke dem ved at efterligne Barnegraad: „I, kære Venner, har vist set et Billede af en Hindumoder, der lægger sit lille Barn i en velvillig Krokodilles Gab, som man fodrer et Husdyr; jeg har selv set Billedet, og I har formodentlig troet det som jeg. Sandheden er, at naar der er mange smaa Børn i en Familie, saa bringer Forældrene en saadan lille til den hellige Flod; de bringe den i en Kurv, smykket med Blomster, sætte den i Floden og give den til Gud. Barnløse Forældre modtage da Gaven som af Guds Haand. Naar der er mange og Trængsel, kan det hænde, at en Kurv drejer sig og et lille Barn drukner, men ingen indisk Moder giver sit Barn til Krokodillerne". Saa talte hun om Enkernes Liv, det hun selv havde levet, og vi følte alle, at skulde vor dybe Deltagelse ikke være Mundsvejr, saa maatte vi tegne os som Medlemmer af den Ramabai-Forening, der straks blev dannet med Mrs. E. E. Mareen som Formand. Vi lovede at betale 1 Dollar om Aaret i 10 Aar til Ramabais Hjem og Opdragelsesanstalt for Hinduenker af de fornemmere Kaster.

Det var i Foraaret 1887, at den første Kreds blev sluttet i Boston, og Ring paa Ring føjedes til den, alt som Ramabai drog om og talte, og da hun i November 1888 rejste til Indien fra San Francisco, havde hun talt 113 Gange i Kanada og i de Forenede Stater. 55 Kredse havde lovet at